

[Søren Olesen.]

men det synes ikke så. Jeg tror, det skyldes forventningen om at få en skattereform igennem i nær fremtid, for ellers mener jeg absolut, man burde have ændret dette forhold; man hår ligesom slået sig til ro med, at dette var noget midlertidigt, og så måtte det gå for det ene års vedkommende. Men jeg beklager alligevel, at man ikke har kunnet undgå disse skønhedspletter i lovforslaget.

De ændringer, som er foreslået, kan vi tiltræde. Jeg vil dog gerne sige et par ord om den ændring, der er sket med hensyn til opkrævningsgebyret; man går jo nu over fra en procentsats til en fast betaling af 9 kr. pr. skatteyder til kommunerne for arbejdet med opkrævning af skatterne. Indtægtsskalaen for ikke-forsørgere begynder med en skat på 10 kr. Det vil sige, at der kun bliver 1 kr. i overskud til staten, når kommunen har fået sine 9 kr. Det kan vel egentlig heller ikke kaldes overskud, for staten har jo også sine udgifter ved opkrævningen. I det hele taget har man før været inde på, at det var meget tvivlsomt, om det kunne betale sig at opkræve skat af de helt små indkomster, og jeg synes, der er grund til også her at gøre opmærksom på dette.

Går vi over til formueskalaen, så begynder den også med 10 kr., men da den tillige rummer nedsættelser for dem, som ikke har nogen indtægt eller kun en lille indtægt ved siden af formuen, vil der blive nogle tilfælde — såvidt jeg da kan se — hvor der bliver tale om en ren udgift for staten til kommunerne, idet det skattebeløb, som opkræves, bliver mindre end det vederlag, staten skal yde til kommunen. Tager jeg fejl, vil jeg gerne, at man giver en forklaring angående dette forhold. Når vi ikke har været udvalgsberettigede og ikke har været med til forhandlingerne og der ikke er nogen redegørelse for dette forhold, kan jeg kun sige, at det ser sådan ud, at der, hvad formueskatten angår, for nogles vedkommende kan blive tale om en ren udgift

for staten, fordi den skat, der skal betales af formuen, ikke kan dække opkrævningsbeløbet.

Vi kan sige det på den måde, at for en del små skatteyderes vedkommende bliver opkrævningsgebyret væsentlig en kommuneskat, idet disse små skatteydere kommer til at betale et bidrag til administrationen af skattelovene, medens der altså ikke bliver noget overskud af skatten til staten. Jeg mener, man burde tage dette spørgsmål op til overvejelse, og at man såvidt muligt burde undgå en opkrævning af skatter hos folk, som ikke har nogen skatteevne, og hvor der ikke bliver noget udbytte af selve skatten til staten.

De øvrige forslag skal jeg anbefale; dem har vi ikke noget at indvende imod.

Carsten Raft: Jeg skal ikke med mine bemærkninger gå ind i en almindelig diskussion om udvalgets arbejde. Selvfølgelig forstår jeg, at de finansielle krav, der stilles gennem de foreliggende forslag, må honoreres, men der er et par specielle bemærkninger, jeg har lyst til at gøre.

Jeg synes nok, det er værd at beklage, at der gennem ophævelsen af gradueringen i forsørgerfradraget er sket en ændring i skatteprincipperne, som ikke er i overensstemmelse med de faktiske indtægtsforhold og den faktiske skatteevne. Jeg forstår godt, at det er sket for at lempe de store spring, der var med hensyn til skatten, men det kunne være gjort på anden måde, f. eks. ved i stedet for at udarbejde to skalaer at udarbejde to gange tre skalaer. Derved kunne man have opnået det samme og alligevel have beholdt de forskelligheder, som er motiveret i de faktiske forhold.

Nu er det ikke store beløb, det erkender jeg; 74 kr. af 10 000 kr. i forøget skat og 44 kr. af 10 000 kr. i formindsket skat er ikke store beløb, men det skal alligevel bemærkes, at blandt de folk, som beskæftiger sig med disse ting, blandt statistikere, som følger prisforskellighederne rundt om i landet, menes det, at den faktiske forskel